

14. kapitola

Po návrate z Roxu som bola prejedená, ale okamžite som na bielej tabuli skontrolovala mamin jedálny lístok a začala krájať kapustu na večeru. Chcela som, aby všetko išlo hladko, pretože moje kamarátky mali pravdu:

bolo načase, aby som si s mamou pohovorila.

Počkala som, keď sme sa usadili k tanierom s bravčovým mu-šu, ktoré akoby kúzlom prebudilo môj apetít. Mama sa mračila a moje odhodlanie na okamih zakolísalo. No potom som si všimla, že pokukuje po mieste, kde sedávala Lily, a pomysle-

nie na milovaného psa a na útulok mi dodalo potrebnú guráž.

„Mami, musím s tebou o niečom hovoriť,“ začala som a odložila drevené paličky.

Mama zdvihla obočie. „Dúfam, že nie o tom psovi,“ podotkla.

V bruchu som pocítila známe záchvevy hnevu, ale zhlboka som sa nadýchla a až potom som odpovedala. „Vlastne áno. A tiež o útulku,“ pokojne som poznamenala.

Mama sa zamračila a nabrala si hlt jedla.

„Niekedy ma ten spôsob, akým hovoríš o Lily a o útulku, zraňuje,“ vyhrkla som.

Mama sa zatvárila prekvapene a ja som si uvedomila, že dievčatá mali pravdu. Mama naozaj nevedela, že sa ma dotkla. „Ako to myslíš?“ spýtala sa. „Čím ťa zraňuje?“

„Trebárs keď namiesto ‚Lily‘ hovoríš ‚ten pes‘,“ spresnila som. „A tým, že sa o útulku vyjadruješ ako o hroznom mieste.“ Mama otvorila ústa, ale ja som rýchlo pokračovala, pretože som vedela, že jej musím povedať všetko a hneď, kým mi zase nedôjde trepezlivosť. „V útulku sa mi nesmierne páči,“